

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το 1970 ανελήφθη δέσμευση έναντι των επιχειρηματιών του Aughinish, αφορώσα τις απαλλαγές από τους δασμούς που επιβάλλονταν στα υγρά καύσιμα τα οποία επρόκειτο να χρησιμοποιούνται για την παραγωγή αλουμίνας στο τότε μελετώμενο εργοστάσιο στο Shannon, Ιρλανδία. Το 1983, το εργοστάσιο στο Aughinish άρχισε να λειτουργεί και οι ιρλανδικές αρχές γνωστοποίησαν στην Επιτροπή ότι σκόπευαν να εφαρμόσουν τις δεσμεύσεις που αφορούσαν την απαλλαγή από τους δασμούς. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, επιπλέον, η απαλλαγή επιτράπηκε με μεταγενέστερες αποφάσεις του Συμβουλίου⁽¹⁾. Το 2000, η Επιτροπή έθεσε θέμα κρατικής ενισχύσεως, πράγμα το οποίο ώθησε το όργανο αυτό να προβεί σε επίσημη έρευνα και, εν τέλει, στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε νομικό σφάλμα καταλήγοντας ότι η επίμαχη ενίσχυση αποτελεί νέα ενίσχυση και όχι υφιστάμενη ενίσχυση.

Κατά την προσφεύγουσα, ακόμη και αν η ενίσχυση αποτελούσε νέα ενίσχυση και έπρεπε να κοινοποιηθεί κατά τη θέση της σε εφαρμογή το 1983, η Επιτροπή ομολογεί ότι η ενίσχυση κοινοποιήθηκε τότε. Η παράλειψη της Επιτροπής να λάβει απόφαση εντός των προθεσμιών που έχει προβλέψει η ίδια κατέστησε την επίμαχη ενίσχυση υφιστάμενη ενίσχυση. Επικουρικώς, η Επιτροπή αντιμετώπισε την ενίσχυση ως υφιστάμενη ενίσχυση καθ' όλο το κρίσιμο χρονικό διάστημα και η σαφής δήλωσή της το 1992 επιβεβαιώνει ότι τούτο ισχύει.

Περαιτέρω, δυνάμει του άρθρου 15, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, σημείο β', στοιχείο iv, του κανονισμού 659/1999⁽²⁾, δεδομένου ότι η ενίσχυση υφίσταται εδώ και περισσότερα από δέκα έτη και ότι παρήλθε η προθεσμία παραγραφής που προβλέπουν τα άρθρα αυτά, η ενίσχυση έχει καταστεί υφιστάμενη ενίσχυση και οι διαδικασίες που κίνησε η Επιτροπή προκειμένου να την ελέγξει είναι πλημμελείς.

Σε σχέση με τον πρώτο ισχυρισμό της, η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης ότι η ενίσχυση υπήρξε αντικείμενο νομικώς δεσμευτικών υποχρεώσεων τις οποίες ανέλαβαν οι ιρλανδικές αρχές πριν από την προσχώρηση το 1973. Κατά την προσφεύγουσα, η ενίσχυση έπρεπε να θεωρηθεί ότι αποτελεί υφιστάμενη ενίσχυση για τον λόγο αυτόν και μόνον.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται περαιτέρω ότι η απόφαση αντιβαίνει στην αρχή της ασφαλείας δικαίου δεδομένου ότι έρχεται σε αντίθεση με την ομόφωνη απόφαση του Συμβουλίου, η οποία ελήφθη κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής. Η απόφαση αυτή αντιβαίνει επίσης ευθέως στο άρθρο 8, παράγραφος 5, της οδηγίας 92/81/ΕΟΚ⁽³⁾, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων κατανάλωσης που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή, η οποία επέβαλε στην Επιτροπή την υποχρέωση να υποβάλλει πρόταση σχετική με τις στρεβλώσεις του ανταγωνισμού ή το ασυμβίβαστο με την κοινή αγορά, προς ομόφωνη έγκριση από το Συμβούλιο.

Επιπλέον, η Επιτροπή παραβίασε, τουλάχιστον όσον αφορά τον αποδέκτη της ενισχύσεως, την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι το Συμβούλιο έχει επιτρέψει ρητώς την παρέκκλιση μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2006.

Τέλος, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η Επιτροπή παρέβη θεμελιώδη κανόνα δικαίου και υπέπεσε σε κατάχρηση εξουσίας λόγω της

συμπεριφοράς της και της καθυστερήσεώς της ως προς την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του ότι η επίμαχη ενίσχυση της κοινοποιήθηκε το 1983. Επιπλέον, η Επιτροπή αγνόησε τις διαδικασίες που προβλέπει η οδηγία 92/81/ΕΟΚ και προέβη σε επίσημες δηλώσεις αφορώσες το συμβίβαστο του επίμαχου σχεδίου ενισχύσεως. Επομένως, λόγω της συμπεριφοράς της, η Επιτροπή δεν δικαιούται πλέον, εν πάση περιπτώσει, να διατάξει την επιστροφή της ενισχύσεως.

(¹) 92/510/ΕΟΚ: απόφαση του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εξουσιοδότηση των κρατών μελών να συνεχίσουν να εφαρμόζουν σε ορισμένα πετρελαιοειδή που χρησιμοποιούνται για συγκεκριμένους σκοπούς, τους υφιστάμενους μειωμένους συντελεστές ειδικών φόρων κατανάλωσης ή τις υφιστάμενες απαλλαγές από ειδικούς φόρους κατανάλωσης, σύμφωνα με τις διαδικασίες του άρθρου 8, παράγραφος 4, της οδηγίας 92/81/ΕΟΚ (ΕΕ L 316, σ. 16), και άλλες μεταγενέστερες αποφάσεις.

(²) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1)

(³) Οδηγία 92/81/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων κατανάλωσης που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή (ΕΕ L 316, σ. 12).

Προφυγή-αγωγή της 21ης Φεβρουαρίου 2006 — UPM-Kymmene κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-53/06)

(2006/C 86/80)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα-ενάγουσα: UPM-Kymmene Oyj (Ελσίνκι, Φινλανδία) [εκπρόσωποι: B. Amory, E. Friedel, F. Bimont, lawyers]

Καθής-εναγόμενη: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας-ενάγουσας

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση της Επιτροπής κατά το μέρος που η Επιτροπή συνήγαγε ότι η Rosenlew Saint Frères Emballage έλαβε μέρος στις σε ευρωπαϊκό επίπεδο συναντήσεις στο πλαίσιο της ενώσεως Valverplast από τις 18 Ιουλίου 1994 μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 1999 και ότι διαμορφώθηκε μία διαρκής παράβαση με βάση τη βραχεία συμμετοχή της Rosenlew Saint Frères Emballage στις συναντήσεις στο πλαίσιο της Valverplast (από τις 21 Νοεμβρίου 1997 μέχρι τις 26 Νοεμβρίου 1998) και τη συνεργασία της στο πλαίσιο των γαλλικών συναντήσεων σχετικά με τις σακούλες που δεν κλείνουν·

- να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την προσβαλλόμενη απόφαση·
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να επιστρέψει στην προσφεύγουσα το αχρεωστήτως καταβληθέν μέρος του προστίμου, πλέον τόκων από την ημερομηνία καταβολής του προστίμου μέχρι την πλήρη και οριστική επιστροφή από την Επιτροπή και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί τη μερική ακύρωση της απόφασης C (2005) 4634 τελικό της Επιτροπής, της 30ής Νοεμβρίου 2005, στην υπόθεση COMP/F/38.354 –Σακούλες βιομηχανικής παραγωγής. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την ακρίβεια των διαπιστωμένων πραγματικών περιστατικών, αλλά ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει διάφορα σφάλματα εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών σχετικά με τη Rosenlew Saint Frères Emballage, η οποία είναι θυγατρική της προσφεύγουσας, και τον ρόλο της στις δραστηριότητες της συμπράξεως, και ζητεί να μειωθεί το πρόστιμο λόγω του ότι είναι αδικαιολόγητο και δυσανάλογο.

Προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει σφάλματα κατά την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ελαττωματική καθόσον δεν αποδείχθηκε ότι η Rosenlew Saint Frères Emballage διέπραξε μία διαρκή παράβαση. Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή εκτίμησε εσφαλμένως τη διάρκεια της παραβάσεως. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η Rosenlew Saint Frères Emballage έλαβε μέρος στις δραστηριότητες μιας συμπράξεως στον τομέα ο οποίος έχει ως αντικείμενο τις σακούλες που κλείνουν και μετείχε από τις 20 Δεκεμβρίου 2004 στις συναντήσεις που έγιναν σε ευρωπαϊκό επίπεδο στο πλαίσιο της Valverplast. Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν υφίσταται επαρκής απόδειξη ως προς το ότι η Rosenlew Saint Frères Emballage είχε μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 1999 ανάμειξη στις συναντήσεις του γαλλικού ομίλου σχετικά με τις σακούλες που δεν κλείνουν.

Η προσφεύγουσα προβάλλει περαιτέρω παραβίαση των γενικών αρχών της αναλογικότητας, της ίσης μεταχειρίσεως και της επεικειάς και σφάλματα εκτιμήσεως κατά τον καθορισμό του προστίμου.

Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, καθορίζοντας ένα δυσανάλογο με τη σοβαρότητα της παραβάσεως ποσό αφετηρίας του προστίμου, υπερέβη τα όρια της διακριτικής ευχέρειας που έχει βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα βάλλει κατά της εφαρμογής αποτρεπτικού συντελεστή 2 και διατείνεται ότι το κατά το 1996 μερίδιο ολόκληρης της συμπράξεως στην αγορά με αντικείμενο τις σακούλες βιομηχανικής παραγωγής δεν ήταν η κατάλληλη βάση για τον υπολογισμό του βασικού ποσού του προστίμου.

Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή εσφαλμένως εκτίμησε τη διάρκεια της συμμετοχής της Rosenlew Saint Frères Emballage στις δραστηριότητες της συμπράξεως.

Τρίτον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε δεόντως υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα θεωρήθηκε υπεύθυνη μόνον υπό την ιδιότητά της ως μητρικής εταιρίας και έτσι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της επεικειάς.

Τέταρτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ορισμένες ελαφρυντικές περιστάσεις και κακώς θεώρησε ότι υπάρχει η επιβαρυντική περίπτωση της υποτροπής.

Τέλος, όσον αφορά τον καθορισμό του τελικού ποσού του προστίμου, η προσφεύγουσα, δεδομένων τόσο των περιορισμένων συνεπειών της συμπράξεως για τον ανταγωνισμό όσο και της περιορισμένης γεωγραφικής εκτάσεως της συμπράξεως, αντιτίθεται στον από την Επιτροπή χαρακτηρισμό της συμπράξεως ως σοβαρότατης παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού.

Η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας καθόσον, κατά τη διοικητική διαδικασία, δεν της επιτράπη πρόσβαση σε ορισμένα κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία που η Επιτροπή είχε επικαλεστεί για να αποδείξει τη διάρκεια και την έκταση της παραβάσεως που διαπράχθηκε από τη Rosenlew Saint Frères Emballage.

Προσφυγή της 23ης Φεβρουαρίου 2006 — Low & Bonar και Bonar Technical Fabrics κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-59/06)

(2006/C 86/81)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσες: Low & Bonar plc (Dundee, Ηνωμένο Βασίλειο) και Bonar Technical Fabrics NV (Zele, Βέλγιο) [εκπρόσωποι: L. Garzaniti, lawyer, και M. O'Regan, solicitor]

Καθή: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα των προσφευγουσών

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την υπό στοιχεία C(2005)4634 απόφαση της Επιτροπής, της 30ής Νοεμβρίου 2005, στην υπόθεση COMP/F/38.354 — Σακούλες βιομηχανικής παραγωγής, καθ' όλο το μέρος που αφορά τις προσφεύγουσες·